

Esténként ott jártam el az utcaszeglet
gombával benőtt, szörnyű vadonja mellett
s rámbrekekelt a bombatölcsér bugyra.
Hányszor láttam, amint a hold-csonk elég
s egy mackóruhás fiúcska véres kis fejét
a néger éjszaka ölébe fúrja.

Szandáljában rút, varangyos rém vert tanyát.
Kis kóró karjait nem látták a riadt kis mamák,
pedig tejük már mellükbe apadt.
Csak az éjszaka, a bánatos néger
állt fölötte fájdalomosz fejével
ős, didergő csillagok alatt.

Ott jártam el késő éjszakákon,
vonszoltam borzongó ifjúságom —
társam más nem volt, csak a döbbenet.
Aztán egy éjjel felnyúlt az órjás néger,
fényszóró döfött át kénes szemével,
s hallgatag, néma emberek...

Úgy bújtak elő a bő bugyorból, —
karjuk szilánk, az arcuk bronzból,
szemükben pincés némaság,
Miként a légcsavar ama dermedt éjjel —
fúróik iszonyatos berregéssel
lyukgatták most az éj vasát.

(Jó bizalom, a kétely csordáit üzd el!
Anyám, lehetsz-e még a tűzhely?
Vegyetek körül, szelíd testvéreim, ti falak!
Mert az éjszaka, a bánatos néger,
itt virraszt fölöttünk fájdalomosz fejével
ős, didergő csillagok alatt.)